

Taină-toamna

Ioan Daniel

Nu mai sunt pași
nu mai sunt hribe
nu mai e sus
acoperișul de frunze-al pădurii
ci
și-a schimbat destinația
într-un covor
maroniu
ce-ți cântă sub picioare
pe acolo când treci

de sus
lipsite de frunze
crengile
nu te mai privesc pline de voieșie
împletite în umbră

parcă nu mai există viața
în mâna pădurii
ci doar pretutindeni
pe frunze
pe jos
se citește
diperarea

trecerea dincolo
de dincolo
prin covorul acesta de frunze
pe care-l calci în picioare cu sete parcă
vezi
că mai există și moarte
că mai există-un sfârșit
că nimeni nu e veșnic aici pe pământ
ci toate se duc

toate se termină
și plâns
și surâs
mers
și stat

vii . . .
stai . . .

și pleci . . .

cu ce-ai făcut
rămâi
rămâi . . .
cu faptele

nu mai sunt hribe
nu mai sunt frunze
nici pași
strecurați pe sub mână

a
adormit
pădurea
somnul cel lung al toamnei în drumul spre iarnă
până în primăvara cu flori și surâs când apele și păsărele cântă și-n mugurii taină se naște iarăși
viața
pădurea trezindu-se iar în șoaptele frunzelor
cu plăcere privind
revenirea vieții
c-un susur plăcut
zugrăvind
viața
iar
20 -11-2015 Mănăstur Cluj